

ČT 16. 5. 19:00 Moravské divadlo

THU 16 May 7:00 p.m. Moravian Theatre

Dora Vyceníková, Jan Mikulášek, Pavel Juráček

ZLATÁ ŠEDESÁTÁ

GOLDEN SIXTIES

Národní divadlo Brno

/ Divadlo Reduta

National Theatre Brno

/ Reduta Theatre

autor
author

Pavel Juráček – Deník
dramatizace

dramatization

Dora Viceníková, Jan Mikulášek

scéna a kostýmy

stage design and costumes

Marek Cpin

výběr hudby

music supervision

Jan Mikulášek

režie

directed by

Jan Mikulášek

premiéra 5. 4. 2013

premiere April 5, 2013

hrají

cast

Josef Polášek

Jan Hájek

Jiří Vyoralék

Gabriela Mikulková

Petra Bučková

Když byly v roce 2004 pod názvem *Deník (1959–1974)* vydány osobní zápisky režiséra, scenáristy a signatáře Charty 77 Pavla Juráčka, vzbudily zaslouženou pozornost nejen díky svým vysokým literárním kvalitám, ale především hypnotické působnosti, se kterou zachycují vzestup i pád talentovaného umělce v konfliktu s dobovými společenskými a kulturními okolnostmi i jeho bohémskou povahou. Čtenářům se tak nabídl nejen neobyčejně intimní vhled do Juráčkovy osobnosti či jeho vnímání světa, ale i do atmosféry „zlatého věku naší kinematografie“. Kniha – vydaná až 15 let po Juráčkově smrti – zvítězila v anketě Lidových novin o Knihu roku 2004 a obdržela ocenění Litera 2004 za nakladatelský čin.

Téměř tisícistránkový *Deník* zdařile zdramatizovali režisér Jan Mikulášek a dramaturgyně Dora Viceníková, kteří opět sledovali téma, jež nejednou reflektovali v rámci své spolupráce v Divadle Reduta a jímž je střet dějin s intimitou člověka. Juráčkovu osobní zpověď pak tvůrci rozdělili do monologů pěti herců (Petra Bučková, Gabriela Mikulková, Jan Hájek, Jiří Vyoralék a Josef Polášek), oblečených do uniformních pánských obleků. Všichni aktéři pak představují jakési alter ego Pavla Juráčka a zprostředkovávají divákům jeho rozličné podoby i osobní peripetie. Mikulášek se svým typickým rukopisem překypujícím kongeniálními režijními nápady a působivými obrazy (scénograf Marek Čpin ve výtvarné stylizaci výrazně odkazuje k Juráčkovu filmu *Případ pro začínajícího kata*) představuje režisérův životní příběh plný úspěchů, ale i zklamání. Výjimečná inscenace se zároveň snaží bořit mýty opěvovaných a nejednou idealizovaných „zlatých šedesátých let“ a chce je představit v jejich leckdy nelichotivé podobě.

The personal notes of Pavel Juráček, director, scriptwriter and signatory to the Charter 77, were published in 2004 under the title *The Diary (1959–1974)* and immediately attracted the public attention not only because of their high literary qualities but mainly for their hypnotic impressiveness at capturing the rise and fall of a talented artist fighting the contemporary social and cultural circumstances as well as his own unconventional character. The book provides the readers with remarkably intimate insight on Juráček's personality or his perception of life but also on the mood of "the golden years of the Czech cinematography". The book – published 15 years after Juráček's death – won the Lidové Noviny Newspaper Survey for the Book of 2004 and was awarded the Litera 2004 prize for the best publishing achievement.

The Diary with its little less than one thousand pages was successfully adapted on stage by the director Jan Mikulášek and dramaturge Dora Viceníková who once again followed the theme of clash of times with the intimacy of a human being already studied in different productions in Reduta Theatre. Juráček's personal confession is divided into monologues of five actors and actresses (Petra Bučková, Gabriela Mikulková, Jan Hájek, Jiří Vyorašek and Josef Polášek) dressed in uniform business suits. All five artists represent Pavel Juráček's alter ego and introduce all the different character traits and personal mishaps to the audience. With his typical thumbprint bursting with congenial directory ideas and impressive images (stage designer Marek Cpin highly refers to Juráček's film *A Case for the Executioner Beginner*), Mikulášek presents Juráček's life full of success as well as failures. An exceptional production which tries to destroy the myth of the glorified and mostly idealized "Golden Sixties" and aims to portray them in quite an unflattering but honest way.

V inscenaci Zlatá šedesátá zní drásavé texty chartisty Juráčka, název je jen ironie

Zlatá šedesátá – možná vůbec nejsilnější nostalgický mýtus české kultury a chiméra, k níž se stále tak trochu upínáme. Když si toto okřídlené slovní spojení bere do názvu nová inscenace Jana Mikuláška v brněnské Redutě, je to myšleno nepochybně ironicky: deníky jednoho z představitelů české nové vlny, scenáristy a režiséra Pavla Juráčka, z nichž inscenace vychází, mají k barvotiskové idyle opravdu daleko.

(...) Zvláštní snový prostor koncipoval scénograf Marek Cpin jako pokoj ve kdysi nóbl, dnes špinavém a vybydleném bytě, v němž na lepší časy upomíná křišťálový lustr. Tři herci (Jan Hájek, Josef Polášek a Jiří Vyorašek) a dvě herečky (Petra Bučková a Gabriela Mikulková) interpretují střídavě v totožných tmavých oblecích Juráčkovy deníkové záznamy – a k tomu rozehrávají metaforické obrazy, jež témata deníku ilustrují nebo z něj vycházejí.

Mačkají papír, posílají po zemi vinylové desky, zmítají se v křečích a pak zase uvolněně chodí. O tradičním divadle dramatických situací a činů tu nemůže být řeč, a tak se nedá říct, že tu herci a herečky „hrají Juráčka“: ten vyrůstá až z celku, z textu a obrazů na scéně. Čas od času se objeví záblesk popkultury, třeba když trio herců takřka voicebandově rozebere na jednotlivé verše slavnou „písničku pro všední den“ Dáme si

do bytu nebo když se plátno v pozadí rozzáří pastelovými barvami dobových reklam.

(...) Jestliže ve veleúspěšné Korespondenci V+W Mikulášek doslova chrtil jeden metaforický obraz za druhým, tentokrát zvolnil: inscenace se vyznačuje záměrně táhlým tempem, až téměř vyzývá ke kontemplaci. Je chladná, krutá, nepříjemná – zejména díky tomu, jak čistě a precizně nechává zaznít Juráčkovy drásavé texty.

Michal Zahálka, Hospodářské noviny / 11. 4. 2013

Naplivat do ksichtu době

Je to nepřehlédnutelný posun. Před dvaceti lety vzbudil v Brně a potom i leckde jinde téměř nekontrolované nadšení retromuzikál Hvězdy na vrbě, nostalgický výlet zpátky do zlatých šedesátých. Nyní se na tutéž dobu podívala další generace brněnských divadelníků. A v jejich inscenaci převládá úzkost, bezvýchodnost, deprese a znechucení sebou samým i celým okolím: „Kde je ten ksicht, do kterého bych tak rád plivnul?“ Zlata šedesátá nevypadají v pohledu Pavla Juráčka a Jana Mikuláška jako bezstarostná epocha, do které by byla radost se vracet. Nejspíš to hodně vypovídá i o době, ve které obě zmíněné inscenace vznikaly, to teď ale nechme stranou.

Mikulášek, Viceníková a Cpin plynule navazují na celou sérii podobně ladných titulů. I tentokrát se na scéně objevují postavy (přesněji řečeno, Pavel Juráček v pěti podobách) které vlastně „jen“ odříkávají své party a nevstupují přitom do tradičně pojatých dialogů či vztahů. Citace z deníků se prolínají se scénickými obrazy, které jsou dílem nadsazenou ilustrací vyřčeného a dílem to vyřčené asociativně doplňují a rozvíjejí. Juráčkovy drásavé zpovědi představují materiál, který sám o sobě patří k tomu nejsilnějšímu, co se v české poválečné literatuře objevilo, a Zlatá šedesátá nabízejí divadlo bez nadsázky kongeniální. Výsledkem je depresivní pohled na odvrácenou stranu jedné milované doby a jednoho nesporného úspěchu, ve kterém se slovo a divadelní obrazy vzájemně umocňují. Nejlepší Mikulášková inscenace vůbec.

Vladimír Mikulka, Nadivadlo.blogspot.cz / 6. 4. 2013

Vzkříšení Pavla Juráčka, chlapa s tělem básníka

Obrovská očekávání výrazné generační výpovědi, kterou přináší práce uskupení Reduty, do nějž patří též zdejší principál Petr Štědroň a scenograf Marek Cpin, se podařilo Zlatými šedesátými naplnit i překonat. A to nejen dokonalým výběrem z Juráčkových textů a kongeniálními režijními nápady, ale také funkční a přitom nijak doslovně metaforickou scénou včetně rekvizit, skvěle načasovaným začleněním úryvků z Juráčkových filmů a dobových reklam a především soustředěnými hereckými výkony.

Jana Soukupová, Mladá fronta Dnes / 8. 4. 2013

Golden Sixties – probably the strongest nostalgic myth of the Czech culture and an illusion that we keep being attached to. When the famous quotation is used as a title for the new Mikulášek's production in Reduta, we can be sure to encounter an irony: the diaries of one of the most important personalities of the Czech New Wave, scriptwriter and director Pavel Juráček, which form the core of the production are far remote from the cheesy idyll.

Michal Zahálka, Hospodářské noviny / 11 April 2013

Mikulášek, Viceníková and Cpin smoothly continue in the series of similarly graceful productions. This time again there are characters on stage (precisely Pavel Juráček split in five) who simply recite their lines and do not enter the traditional dialogues and relationships on stage. The quotations from the diary mingle with scenic images which are partly overstated illustrations of what has been said and partly associative additions and developments. Juráček's heart-rending confessions on his own belong to the most powerful achievements of the after-war literature and the Golden Sixties production offers a congenial experience. The result is a depressive outlook on the far side of one adored epoch and one indisputable success where a word and a theatre image intensify each other. The best Mikulášek's production of all times.

Vladimír Mikulka, Nadivadlo.blogspot.cz / 6 April 2013

Jan Mikulášek (1978, Zlín) pochází z herecké rodiny, jeho dědeček Oldřich byl významným básníkem. Po nedokončených studiích režie na JAMU se Jan Mikulášek stal uměleckým šéfem brněnského divadla pro děti Polárka, ze kterého během tří let vytvořil progresivní scénu. V letech 2005–2007 působil jako umělecký šéf Divadla Petra Bezruče. Realizoval zde řadu výjimečných titulů: 2005: *Story* (Crimp), 2006: *Tři sestry* (Čechov), *Zběsilosti v srdci*, 2007: *Čtyři vraždy stačí, drahoušku*. V roce 2007 z angažmá v Ostravě odchází a začíná působit na volné noze. S Divadlem Petra Bezruče ovšem pravidelně spolupracuje jako hostující režisér – 2007: *Evžen Oněgin*, 2008: *Noc bláznů* (Nowra), 2009: *1984* (Orwell), *Divoká kachna* (Ibsen), 2012: *Na větrné hůrce* (Brontëová).

Pravidelně také spolupracuje s Národním divadlem moravskoslezským – 2003: *Caligula* (Camus), 2004: *Herkules a Augiášův chlév* (Dürrenmatt), 2005: *Královna Margot* (Dumas), 2006: *Sladký život* (Fellini), 2007: *Fantom Morrisvillu*, 2008: *Heda Gablerová* (Ibsen), 2009:

Král Oidipus (Sofokles), 2011: *Gottland* (Szczygieł) – a s dalšími moravskými scénami (Městské divadlo Zlín – 2008: *Chaplin ve světlech moderní doby*, aj.). Pokud jde o pražské scény, Mikulášek spolupracoval prozatím jen s Divadlem v Dlouhé – 2010: *Macbeth* (Shakespeare) a 2011: *Láska a peníze* (Kelly).

V posledních letech výrazněji spolupracuje zejména se dvěma brněnskými divadelními scénami. S Divadlem Husa na provázku – 2009: *Hamlet* (Shakespeare), 2011: *Trapná muka* (Čapek), *To léto* (Novotný), 2012: *Doktor Faustus* (Mann) – a zejména s Národním divadle a jeho progresivní scénou Reduta – 2007: *Krvavá svatba* (Lorca), 2010: *Elementární částice*, (Houellebecq), *Korespondence V+W* (Viceníková), 2011: *Europeana* (Ouředník), 2012: *Nenápadný půvab buržoazie* (Carrière), 2013: *Zlatá šedesátá* (Juráček). Společně s kolegy z Divadla Reduta Petrem Ště-droněm a Dorou Viceníkovou vytvořil Mikulášek tým, který zvítězil ve výběrovém řízení na nové umělecké vedení pražského Divadla Na zábradlí, kde budou působit od následující sezony 2013/2014.

Mikuláškovy režie jsou, zejména díky vysoce stylizovanému herectví, groteskní nadsázce a skvělé práci s výtvarnou i hudební složkou, vysoce ceněny odbornou kritikou i diváky. Ve svém režijním rukopisu nezapře inspiraci světem filmu a filmovým jazykem. Vedle režie se Jan Mikulášek věnuje skládání scénické hudby, vytvořil hudbu k více než dvaceti inscenacím. Již od studií spolupracoval se scénografem Markem Cpinem, se kterým tvoří jedinečné tvůrčí spojení.

Tvorba Jana Mikuláška je na festivalu Divadelní Flora celkem systematicky reflektována, v roce 2012 byl do programu přehlídky dokonce zařazen tematický blok pěti jeho nejnovějších inscenací (*Na větrné hůrce*, *Europeana*, *Gottland*, *Láska a peníze* a *Doktor Faustus*), což se setkala s výrazným diváckým zájmem.

Jan Mikulášek (b. 1978, Zlín) comes from family of actors, his grandfather Oldřich was a renowned poet. After an unfinished course in direction at JAMU Brno, Jan Mikulášek became the artistic head of the Brno children's theatre Polárka, where he created a progressive theatre over the course of three years. From 2005 to 2007, he was the artistic director of the Petr Bezruč Theatre. He made there a number of successful productions: 2005: *Story* (Crimp), 2006: *Three Sisters* (Chekhov), *Wild at Heart*, 2007: *Four Murders Are Enough*, *Darling*. In 2007 he leaves Ostrava and starts

working as a freelance artist. Nevertheless, he continues to work with the company as a guest director – 2007: *Eugene Onegin*, 2008: *Cosi* (Nowra), 2009: *1984* (Orwell), *The Wild Duck* (Ibsen), 2012: *Wuthering Heights* (Brontë).

He also works regularly with the National Moravian-Silesian Theatre – 2003: *Caligula* (Camus), 2004: *Hercules in the Augean Stables* (Dürrenmatt), 2005: *Queen Margot* (Dumas), 2006: *La Dolce Vita* (Fellini), 2007: *Phantom of Morrisville*, 2008: *Heda Gabler* (Ibsen), 2009: *Oedipus the King* (Sophocles), 2011: *Gottland* (Szczygieł) – and with other Moravian theatres (Zlín City Theatre – 2008: *Chaplin in the Lights of Modern Times*). Regarding the Prague-based scenes, Mikulášek worked so far only with Theatre in Dlouhá Street – 2010: *Macbeth* (Shakespeare) and 2011: *Love and Money* (Kelly).

Recently he has worked mainly with two Brno-based theatres. With Goose on a String Theatre – 2009: *Hamlet* (Shakespeare), 2011: *The Embarrassing Shrine* (Čapek), *That Summer* (Novotný), 2012: *Doctor Faustus* (Mann) and most importantly with the National Theatre and its progressive stage Reduta Theatre – 2007: *Blood Wedding* (Lorca), 2010: *The Elementary Particles* (Houellebecq), *V+W Correspondence* (Viceníková), 2011: *Europeana* (Ouředník), 2012: *The Discreet Charm of the Bourgeoisie* (Carrière), 2013: *Golden Sixties* (Juráček).

Together with his colleagues from Reduta Theatre Petr Štědroň and Dora Viceníková, he created a team and won an open competition for the new artistic management of the Theatre Na zábradlí in Prague where they will start working in the following season 2013/2014. Mikulášek's directions have been winning critical and audience acclaim, chiefly thanks to highly stylized acting, grotesque overstatement and excellent work with visual and music elements. In his directorial style, he reveals inspiration in the world of cinema and film narration. Besides directing, Mikulášek also composes stage music and has made music for over twenty productions. During his studies, he started to work with set designer Marek Čpin, with whom he continues to form a unique creative partnership.

The work of Jan Mikulášek is systematically reflected at the Flora Theatre Festival. In 2012 there was even a thematic line of five of his newest productions (*Wuthering Heights*, *Europeana*, *Gottland*, *Love and Money* and *Doctor Faustus*) which met with very positive response from the audience.

Divadlo Reduta, progresivní scéna Národního divadla Brno, sídlí v nejstarší divadelní budově ve střední Evropě. Ve své tvorbě pak spojuje tradice s moderním divadlem a historií s dneškem.

Repertoár tvoří především české premiéry z oblasti činohry, opery a baletu. V čele Divadla Reduta stojí od roku 2005 umělecký šéf Petr Štědroň a od roku 2007 i dramaturgyně Dora Viceníková, kteří ho za několik let existence vyprofilovali jako výrazně experimentální scénu, kde se dělá inspirativní divadlo. Dramaturgie se výrazně opírá o autorskou tvorbu, literární a filmové adaptace, původně nedivadelní texty (*Korespondence V+W*, Ouředníková *Europeana*, Rochého román *Jules a Jim*, Grahamův román *Marnie* aj.) a současnou dramaturgiu. Divadlo zve ke spolupráci přední české režiséry s výrazným osobitým rukopisem (mj. J. A. Pitínský, Jan Mikulášek, Arnošt Goldflam, Jiří Pokorný, Dodo Gombár či Daniel Špinar) a vyhledává také mladé talenty (A. Petrželková, J. Honzírek aj.).

Na podzim se v Divadle Reduta koná pravidelný festival Redfest, který uvádí domácí i zahraniční komorní činoherní produkce, a v zimních měsících pak multižánrový Maškarní bál aneb Mozart v Redutě. Pravidelnou součástí činnosti Divadla Reduta jsou výstavy, koncerty, přednášky aj.

Divadlo Reduta bylo nominováno na Cenu Alfréda Radoka v kategorii Divadlo roku 2011 a 2012.

Reduta Theatre is a progressive stage of the National Theatre Brno situated in the oldest theatre building in the Central Europe. Its productions connect the traditional and modern approaches to theatre. The repertoire consists mainly of Czech premieres of drama, operas as well as ballet.

The theatre is led by the artistic director Petr Štědroň and dramaturge Dora Viceníková who transformed the theatre into an original experimental stage producing highly inspiring drama. The dramaturgy is based on original productions, literary and film adaptation, non-theatrical texts (*V+W Correspondence*, Ouředník's *Europeana*, *Jules and Jim*, Graham's novel *Marnie*) as well as the contemporary oeuvre. This progressive stage of National Theatre Brno invites prominent Czech directors to cooperate, among others – J. A. Pitínský, Arnošt Goldflam, Jiří Pokorný, Jan Mikulášek, Dodo Gombár or Daniel Špinar – and searches for young talents (A. Petrželková, J. Honzírek and others).

Every autumn, the theatre organizes a festival Redfest that hosts both Czech and foreign chamber productions and then later in winter also events called Masquerade Ball or Mozart in Reduta. The theatre often hosts also exhibitions, concerts, lectures and so on.

Reduta Theatre was nominated for the Theatre of the Year 2011 and 2012.